

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput X. Declarantur potestatem habentes in jejuniis dispensandi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

mosynas mendicant: quia non possunt simul habere, quod eis ad victum sufficit. Ita etiam Richardus, Durandus, Bachonius noster, Lezana, Urbanus ab Ascensione, Lumbierus, Reginaldus, &c.

CAPUT X.

Declarantur potestatem habentes in jejuniis dispensandi.

94 **E**Am non solum habent Episcopi, sed & Parochi, absque recursum ad Episcopum, etiam si Episcopus non sit absens. Quia sic est consuetudine introductum ac receptum, uti Doctores communiter tradunt, eandem potestatem concedentes Vicario Parochi, ipso absente.

95 Superiores quoque Regularium cum subditis suis dispensare possunt in jejuniis tam Ecclesie, quam Regulari. Quia in suis potestatem habent quasi Episcopalem; idque Superioribus Ordinis S. Hieronymi (& consequenter aliorum Ordinum cum ipsis communicantium) concessit Eugenius IV. & FF. Ordinis Minorum Clemens VII. uti videre est apud Pellizarium tr. 5. c. 5. n. 65. Consequenter id posse Vicarios ipsorum, ipsis absentibus, docent Azorius, Sanchez, Gordonus, &c.

96 Id etiam Confessarios posse cum suis poenitentibus dixerunt Rosella & Palacios sed veritas est, ipsos, sicut & alios viros doctos, ac Medicos, solum posse declarare, causam dispensandi sufficientem esse, vel non esse, seu etiam (ubi res certa est) jejunandi obligationem non esse.

97 *Caveant tamen Confessarii, & Medici diligenter ne aliena culpa participans, nimia facilitate sua, in fide faciendae necessitatis non jejunandi, vel utendi cibis vetitis, ait S. Carolus Borromeus in Edicto super observatione Quadragesimae, Actor. Eccles. Mediolan. p. 3. pag. 361. & 362. Ita etiam Concilium Avenionense anni 1594. cap. 44. & Concilium Narbonense ann. 1609. cap. 10. Unde S. Antoninus ubi supra c. 11. § 60. De consilio rationali Medici (inquit) infirmis solvens je-*

janium, vel comedens carnes diebus prohibitis, non peccat; sed peccaret Medicus, si sine causa rationali, vel saltem dubia, talia mandat, vel ordinat infirmis. Quod dum facit cum causa quam judicat dubiam, monere debet de petenda dispensatione.

Porrò dum dubium est, an detur causa sufficienter excusans, Praelatus & Parochus licite dispensant. Quia minor causa requiritur ut quis cum dispensatione deobligetur, quam sine dispensatione. Causa proinde certa ad dispensandum non requiritur: utpote quae existente, opus non est dispensatione. Ita S. Thomas, Cajetanus, Navarrus, & Doctores communiter.

Quòd si dubium sit, an detur causa sufficienter ad dispensandum, Praelatus partim dispense, partim commutet in aliud opus pium, inquit Navarrus. Ob solam tamen jejunandi difficultatem non debet dispensare; sed suaviter monere, quòd hujusmodi difficultas consuetudine vincitur; tametsi Leander q. 32. & alii apud ipsum dicant tunc posse dispensare.

Meminerint quoque Superiores & Parochi, majorem causam requiri ad dispensandum super carniæ esu, quam super secunda refectione. Sic enim habet consuetudo, docentque Sylvester, Cajetanus, &c. Porrò Parochos, & Superiores Regularium cum subditis suis dispensare posse super carniæ esu, consuetudo obruit pro Parochis, & Eugenius IV. concessit Regularium Praelatis, prout iidem Authores tradunt.

Dispensatum denique super carniæ esu pro toto tempore Quadragesimae, iis vesci posse, etiam feriis sextis & sabbathis, necnon quatuor temporibus occurrentibus, docet Pellizarius n. 69. nisi consuetudo obstet, sed videtur hoc speciali notâ dignum, nec facile praesumenda ista dispensantis intentio, nisi dispensandi causa id manifestè requirat. Atque hæc de legibus ac præceptis in genere, necnon de præceptis Theologicarum, ac virtutum Cardinalium, de iustitia & jure, deque Decalogi atque Ecclesie præceptis dicta sint, salvo meliori iudicio sapientiorum.

Finis Tomi secundæ.